

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **D. G., nar. X**
státní příslušnost Moldavská republika

zastoupen: **JUDr. Matějem Šedivým**, advokátem,
se sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**,
se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. září 2022 č. j.: CPR-27027-3/ČJ-2022-930310-V233

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. **Žalobce** se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 4. 8. 2022 č.j. KRPA-253594-13/ČJ-2022-000022-SV, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“), na dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v trvání 18 měsíců. Doba k vycestování byla podle ust. § 118 odst. 3 zákona stanovena do 20 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

II. Žaloba a její podstatný obsah

2. Žalobce ve své žalobě namítá nepřiměřenost napadeného rozhodnutí zejména proto, že pobývá na území České republiky společně s družkou, která oprávněně pobývá na území Slovenské republiky. Dále uvedl, že v jeho prospěch svědčí řada polehčujících okolností, a to především, že je stále velmi mladého věku, kdy nedisponuje dostatkem životních zkušeností a naopak je u něj vysoká pravděpodobnost dosažení nápravy. Také jde o první pochybení svého druhu, nad kterým žalobce vyjádřil lítost a spolupracoval se správním orgánem při objasnění věci.
3. Žalobce rovněž namítal, že správní orgány neztotožnily družku žalobce cestou příslušných správních orgánů Slovenské republiky a spokojily se toliko s neúspěšnou lustrací domácí databáze, přičemž družku žalobce v řízení ignorovaly a nepřiznaly jí postavení vedlejšího účastníka řízení, natož samostatná práva.
4. Podle žalobce je tak napadené rozhodnutí v rozporu s ust. § 174a zákona a ust. § 3 správního řádu, přičemž navrhl, aby je soud zrušil a věc vrátil k novému projednání a rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě v podrobnostech odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně s tím, že neshledal žalobní body důvodnými, a navrhl zamítnutí žaloby. Má za to, že se dostatečně vypořádal se vším, co v řízení vyšlo najevo i s tím, co uvedl žalobce. Nezjistil žádné procesní pochybení, které by způsobovalo nezákonnost napadeného rozhodnutí.

IV. Obsah správního spisu

6. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
7. Žalobce byl dne 3. 8. 2022 kontrolován hlídkou Policie ČR. Ke kontrole předložil biometrický cestovní pas č. X vydaný Moldavskou republikou bez vyznačeného víza či jiného povolení opravňujícího jej k pobytu na území České republiky s posledním vyznačeným vstupem do schengenského prostoru dne 22. 6. 2021, z čehož vzniklo podezření z neoprávněného pobytu žalobce na území České republiky, přičemž byl podle

ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, zajištěn.

8. Dne 4. 8. 2022 správní orgán prvního stupně zahájil správní řízení ve věci správního vyhoštění žalobce. Žalobce do protokolu o výsledku účastníka správního řízení uvedl, že přicestoval do České republiky naposledy dne 23. 6. 2021 na biometrický cestovní pas přes Maďarsko a od té doby nevystoupal. Do České republiky přicestoval kvůli práci. Byl si vědom toho, že nemůže na území České republiky pracovat na biometrický cestovní pas a pobývat zde déle než 90 dní. Nevystoupal včas proto, že si na území České republiky našel přítelkyni jména A. P., nar. X, státní příslušností Ukrajina, která na území České republiky pobývá již 8 let a má slovenský pobyt. S přítelkyní se seznámil v Praze v práci cca před rokem a půl. Ve společné domácnosti nežijí, ale vídají se každý den. V Moldavsku ani na Ukrajině společně pobývat nemohou kvůli válce. Výslovně uvedl, že nechce, aby se jeho přítelkyně stala dalším účastníkem řízení. Ke svým osobním poměrům dále uvedl, že je svobodný a má v Moldavsku čtyřletou dcerou. V zemi původu má ještě sourozence. Na území České republiky nemá žádné rodinné, ekonomické a kulturní vazby. Nemá zde ani žádné závazky ani pohledávky. Momentálně pracuje na stavbách. Peníze má z brigád. V České republice nemá žádný majetek ani žádné aktivity. K možnostem návratu do Moldávie se žalobce vyjádřil tak, že mu tam žádné nebezpečí nehrozí a ve vycestování mu nebrání žádná překážka. Má zde rovněž možnost bydlet, a to ve vlastním domě. O azyl nežádal a rovněž neuváděl k výslovnému dotazu žádné zdravotní obtíže.
9. Správní orgán prvního stupně následně poté, co umožnil žalobci seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu, vydal rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, proti kterému se žalobce řádně a včas odvolal k žalovanému, který žalobou napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí nalézacího správního orgánu potvrdil.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

10. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních námitek vycházejících přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu ve smyslu ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „s.ř.s.“). Rozhodoval přitom bez nařízení jednání, neboť žalobce k výzvě a poučení soudu podle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný naopak výslovně souhlasil s rozhodnutím bez nařízení jednání. Soud pak tedy za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
11. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobýval-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
12. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona *nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
13. Podle § 174a odst. 1 zákona *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince,*

délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

14. Ze správního spisu je v první řadě zřejmé, že žalobce skutečně ke dni svého zajištění a následně v době vydání rozhodnutí nalézacího správního orgánu pobýval na území České republiky a schengenského prostoru neoprávněně, a to přinejmenším od 20. 9. 2021 do 3. 8. 2022. To se podává z lustrace v cizineckém informačním systému, z cestovního pasu žalobce a v něm uvedených údajů, a zejména z výpovědi samotného žalobce před nalézacím správním orgánem v procesním postavení účastníka řízení. Zejména pak z údajů sdělených samotným žalobcem a z otisku posledního vstupního razítka vyznačeného v cestovním pase žalobce lze spolehlivě zjistit, že žalobce vstoupil na území schengenského prostoru naposledy dne 22. 6. 2021 přes Maďarsko a od té doby mimo území členských států nevycestoval. Správní orgány tak žalobci beze zbytku prokázaly neoprávněný pobyt na území České republiky a schengenského prostoru přinejmenším ode dne 20. 9. 2021 (tj. ode dne následujícího po skončení doby 90 dnů oprávněného pobytu na základě biometrického cestovního dokladu) do 3. 8. 2022, a v tomto ohledu řádně zjistily skutkový stav věci.
15. Pokud jde o námitku žalobce v tom směru, že se správní orgány nevypořádaly dostatečně s otázkou přiměřenosti zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce do jeho soukromého a rodinného života, je zdejší soud toho mínění, že tomu tak v daném případě není. Nalézací správní orgán se případným nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce zabýval zejména na str. 3 - 5 svého rozhodnutí a žalovaný pak zejména na str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí. Lze souhlasit se správními orgány v tom směru, že není jejich povinností dohledávat či ověřovat s pomocí příslušných orgánů jiných členských států Evropské unie totožnost přítelkyně žalobce, jež je státním příslušníkem Ukrajiny a má mít údajné pobytové oprávnění vydané Slovenskou republikou, a to zvláště v situaci, kdy sám žalobce jednoznačně uvedl, že nechce, aby tato osoba byla dalším účastníkem řízení, a nechce, aby byla vyslýchána. Žalobce také nesdělil správním orgánům žádné zásadní skutečnosti, které by svědčily o natolik intenzivním rodinném a soukromém životě na území České republiky, jež by bránil jeho vyhoštění. Ohledně přítelkyně navíc sdělil v rámci svého výsledku, že s touto nežije ve společné domácnosti, pročez nelze správním orgánům vytýkat, že se sdílením společné domácnosti žalobce a jeho přítelkyně dále podrobněji nezabývaly. Nutno k tomu poznamenat, že ani sám žalobce v odvolání proti rozhodnutí nalézacího správního orgánu výslovně netvrdí, že společnou domácnost se svojí přítelkyní sdílí, ani to nevyplývá z textu jeho odvolání, což platí i o textu žaloby, kde žalobce užívá v tomto směru rovněž poněkud vágní slovní spojení „pobývá společně se svojí družkou.“ Správní orgány rovněž důvodně poukázaly na skutečnost, že žalobce může realizovat svůj vztah se svojí přítelkyní v jiných třetích zemích, když ani jeden z nich není státním příslušníkem členského státu Evropské unie. To platí zejména o Moldavsku, jehož je žalobce státním příslušníkem, a kde rovněž vlastní dům a nic mu zde dle jeho vlastního vyjádření nehrozí, když jiné jeho vyjádření ohledně příprav na válku žalovaný správně posoudil jako hypotetické a obecné bez konkrétních tvrzení ohledně dopadů do života žalobce. Soud proto považuje napadené rozhodnutí z hlediska posouzení přiměřenosti jeho dopadů do soukromého nebo rodinného života žalobce za dostatečně odůvodněné a tudíž přezkoumatelné s ohledem na rozsah a obsah tvrzení žalobce v tomto

směru v řízení ve věci jeho správního vyhoštění. Závěry správních orgánů pak považuje za příléhavé a dostatečně zjištěnému stavu odpovídající.

16. Pokud jde o námitky žalobce v tom směru, že správní orgány řádně nezohlednily v jeho případě polehčující okolnosti, má tyto zdejší soud rovněž za nedůvodné. Předně je totiž třeba konstatovat, že žalobce žádnou lítost nevyjádřil a není již ve věku, o kterém by se dalo obdobně jako v řízení trestním hovořit jako o věku blízkém věku mladistvých, a tedy na něj nahlížet shovívavěji. Žalobce naopak projevil velkou dávku lhostejnosti k imigračním pravidlům platným na území České republiky, když zde vědomě neoprávněně pobýval téměř po dobu jednoho roku a taktéž vědomě zde neoprávněně pracoval, jak sám nalézacímu správnímu orgánu přiznal. Ačkoli je tedy žalobce vskutku ještě mlád, je již dostatečného věku na to, aby věděl, že na území České republiky nelze pracovat pouze na základě biometrického cestovního dokladu a nelze zde na základě biometrického cestovního dokladu pobývat déle než 90 dnů. Okolnost, že se jedná o první pochybení žalobce, a spolupráce žalobce se správními orgány, byly správními orgány dostatečně zohledněny v rámci doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, která byla stanovena v dolní polovině zákonem stanoveného rozmezí, když žalobce naproti tomu pobýval na území České republiky vědomě neoprávněně po dobu téměř jednoho roku, kdy v tomto jednání by nepochybně pokračoval, nebýt víceméně náhodné kontroly ze strany Policie České republiky. Rovněž, jak sám uvedl, po tuto dobu zde i vědomě nelegálně pracoval, za což mu sice správní vyhoštění uloženo nebylo, avšak jistě nejde o jednání, jež by mělo zůstat zcela bez povšimnutí.
17. Soud tedy za to, že žalovaný napadené rozhodnutí řádně odůvodnil a vypořádal se dostatečně se všemi odvolacími námitkami žalobce. Správní orgány se také správně a dostatečně zabývaly i přiměřeností zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce podle ust. § 119a odst. 2 zákona ve spoj. s ust. § 174a zákona.
18. V případě žalobce tak došlo k naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona a správní orgány tedy postupovaly správně, pokud dospěly k témuž závěru.

VI. Závěr a náklady řízení

19. Soud tedy se shora uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobkyní uplatněny, a žalobu proto zamítl.
20. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 21. listopadu 2022

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v. r.
samosoudce